

IX. JAPONSKI ROBEC

Predstava se nagiba h koncu. Zato moraš paziti, da so tvoji prikazi čim zanimivejši in čim lepši. Kot predzadnjo točko pokaži čudovitost japonskega robčka. Če boš spreten, boš žel mnogo odobravanja.

Pribor

Za ta prikaz potrebuješ tri svilene robčke iz tako zvane »ponži-svile«, ki niso večji od 18 cm². Občinstvo jih ne sme videti. Poleg njih potrebuješ magično šatuljo, svečo v svečniku in škatlico vžigalic.

Prikaz

Na mizici pred teboj je škatlica vžigalic in neprizgana sveča. Pokaži gledalcem, da imaš roke popolnoma prazne. Nato prižgi svečo. Nekaj časa ovijaj roke nad plamenom. Levico drži stisnjeno, z desnico pa gladi levico. Iz levice bo pokukalo nekaj rdečega. Polagoma vleci in vleci iz levice rdečo zadevico, dokler ne izvlečeš celega rdečega svilenega robčka. Pokaži ga gledalcem in pomahaj ž njim. Vsi se bodo začudili, kako je prišel robček v tvoje roke. To pa še ni vse. Z lepimi spremljevalnimi besedami vtakni ta robček v magično šatuljo. Zapri predalček — in ga zopet odpri. Kakor pri prejšnjih prikazih, bo tudi to pot izgínil robček. Prazno šatuljo zapri. Nato ugasni gorečo svečo in jo prelomi čez pol. Polovico s stenom položi na mizo, iz drugega dela sveče pa izvleci robček ter pomahaj ž njim. Lepo se prikloni in z

robčkom pomahaj gledalcem v zahvalo za navdušeno odobravanje.

Razlaga

Škatlica vžigalic je na mizi že pripravljena in na pol odprta. Zadaj v odprtini, ne v predalčku, imej stlačen robček, v ta del škatlice se da lepo stisniti, saj je »ponži-svila« tako mehka, da se da dobro in neopaženo stlačiti v oni del škatlice, ki ima fosfornate stene za prižiganje. Seveda mora biti škatlica tako obrnjena, da gledajo gledalci v predalček, dočim je odprtina z robčkom obrnjena proti tebi.

Medtem ko jemlješ vžigalico iz škatlice, previdno škatlico zapri. Pri tem bo predalček sam potisnil robec v tvojo levico. Seveda moraš to prej večkrat poskusiti. Ko imaš enkrat robec v levici, ga ne bo nikara umetnost pri prižgani sveči polagoma izvleči iz roke. Čim počasneje ga spravljáš na dan, tem težji se bo zdel gledalcem prikaz. Na škatlico so že pozabili, saj se jim ni zdelá važna. Zato tudi o škatlici ne govori, omeni le, da mora sveča goreti pri tem prikazu, ker ima plamen izredno moč na tvoje roke. Kar se tiče magične šatulje, ni treba razlage. Saj jo dodobra poznaš iz prejšnjih prikazov.

Svečo pred predstavo previdno prežagaj s tanko žagico na dva dela. Z nožem izdolbi na spodnjem koncu večjo in na gornjem manjšo odprtino. V spodnji del stlači drugi robček. Tudi sèm se bo dal lahko stlačiti. Nato svečo segrej, da se zopet sprime. Okrog prereza jo nakapaj, da zamažeš oni del, ki bi lahko izdal, da je bila razpolovljena.

Končno naj ti bo še povedano, da imej že od početka drugega dela sporeda za

ovratnikom skrit še tretji robček. Ker je tam že vso predstavo, nihče ne bo upal misliti na to, da si ga baš med tem prikazom skril za vrat. Pač pa se bodo čudili, kako je sedaj prišel tja, pa ravno ob tem prikazu, zlasti ker nisi nikdar zapustil odra.

Ta prikaz je zelo lep in učinkovit! Zahteva pa mnogo, mnogo vaje. Zato ne nastopi, preden se nisi do mojstrstva uvezbal in pripravil! Na svidenje!

(Konec prihodnjic)

* * *

Peter Jamnik

Vladko in »kovač«

Vladko se je počasi vlekel po ulici. Bolele so ga noge in tudi roke so mu bile težke. I no, saj je vse popoldne igral nogomet. Ampak Vladko je hodil počasi še iz drugega vzroka. Premišljal je, kaj bo rekla mama k njegovim zamazani obleki, k blatnim čevljem in grdi luknji na komolcu. Kolikokrat je že rekel, naj zabijejo tiste žeblje v vratih! Pa niso ubogali! No, in to so posledice!

Počasi je prišel do reke. Tam je za hip pozabil svoje skrbi. Zanimal ga je bager, ki je dvigal pesek iz reke. Stroji so Vladka že od nekdanj veselili. Zato se je tudi tu ustavil in občudoval velikanski stroj.

Samo ko bi noge ne bolele tako! Odplazil se je k stebru, na katerem je bila ura, ter sedel na kameniti podstavek. Naslonil se je na steber in nategnil noge. Takole se dobro sedi! Pa še čepico je potegnil z glave in jo vrgel zraven sebe. Tod je hodilo le malo ljudi in razgled na reko je bil krasen. Vladko je počival in gledal.

Zdajci je zraven njega nekaj zažvenketalo. Ozrl se je in zagledal »kovača« ob čepici. Brž se je okrenil in videl gospoda, ki se je oddaljaval od njega. Obračal se je ter se sočutno smehljaj.

Vladku je najprej šinilo v misel, da je gospod denar izgubil. Hotel je vstati, toda gospod mu je prijazno zamahnil z roko, češ, naj kar lepo sede. Šele zdaj je Vladko razumel. Zaradi raztrgane in umazane obleke ga je imel gospod za berača. Vladko se je zasmel. Premišljal je, kaj bi s kovačem. Za darovalcem ne bo tekel in mu pravil, da se je zmotil. Takle kovaček je dobra stvar! Ravno zdaj je prišel Vladku prav, ker je dva dinarja, ki mu jih je dala opoldne mama, zapravil za malinovec.

Vstal je ter si dal čepico na glavo. Mislil je na to, kako bi najbolje naložil tako lahko pridobljeno imetje. Naj si kupi čokolade? To ima vendar doma. Ne, škoda bi bilo denarja. Šel je dalje in se ustavil pred lepaki kinematografa.

Že vem — si je rekel veselo — pojdem gledat Mickey miško. V katerem kinu je neki danes? Veselo se je nasmehnil kovaču in ga tiščal v roki.

Bil je že skoraj doma. Ko je zavil okrog vogala, se je malone spotaknil ob moža, ki je sedel ob zidu na tleh. Vladko se je nekoliko ustrašil ter se ozrl. Ugledal je starega berača. Njegov obraz je bil shujšan in siv kakor pepel, samo oči so se svetile. Bil je raztrgan, veliko bolj raztrgan kakor Vladko. Zraven njega je ležala čepica. Vladko je pogledal vanjo; v njej je bilo nekaj malo novcev po 25 par in 1 dinar.